Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

E. H. Christensen, Fremont, Nebr.
P. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
B. M. Lager, Akron, Colo.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker i Tide.

Det er nu ca. tre Fjerdingaar siden at det blev udfundet, at de Bobler, som kom op gjennem et Hul i Isen fra Mølledammen, kunde brænde og at det altsaa var en brændbar Luftart som banede sig Vej gjennem Vandet. Opdagelsen fremkaldte straks en betydelig Bevægelse i Retning af at faa udfundet, hvilken Slags Gas det var og hvorfra den kunde have sin Oprindelse. Naar undtages at en Prøve blev sendt til Lincoln for at blive kemisk undersøgt, er det kun meget lidet der er gjort for at komme til Klarhed over, hvad der muligvis kunde være skjult i Jorden under os af værdifulde Stoffer og som den stadig fremkommende Gas kunde give Anledning til at tro var tilstede. Den kemiske Undersøgelse gav det Resultat, at det var en Sumpgas, af liden Lysævne men stor Hedeevne, der blandt andet ogsaa kunde have sin Oprindelse fra Kullag. Der var straks god Stemning for at faa Sagen undersøgt, men Kapitalen som var nødvendig dertil troede man sig dog ikke istand til at rejse, og saa gik Tiden og ingen Ting blev gjort; Gang efter Gang er Gassen som kom op gjennem Vandet blevet opsamlet i Beholdere og afbrændt, og dette har da ogsaa for en Del holdt Interessen i Live, ellers havde vel sagtens det Hele nu været puttet i Glemmebogen. Det er saa betegnende for vor Nationalitet, som jo saa at sige er den eneste her paa Pladsen, at der ikke er gjort noget ud af den Sag for lang Tid siden, havde det været i et amerikansk Settlement, at slig en Opdagelse var bleven gjort, skulde der snart være blevet gjort Noget ud deraf, — men som det nu er staar vi først ved Begyndelsen. Efter at Forslag om Forsøgsboringer, stillede af nogle Mænd fra Hall County, som til Gjengjæld fordrede Lejeret til en vis Landtrakt, var forkastede af Ejerne, fremkom endelig Planen om at faa Undersøgelsen gjort ved Hjælp af Hjemmekapital, og til den Ende faa oprettet et Aktieselskab. Det synes som om der er god Stemning for denne Ordning og en i den Anledning udnævnt Komite fremlagde i Lørdags Aftes for en interesseret Forsamling Udkast til en Konstitution eller Grundlov for det paatænkte Aktieselskab. Efter adskillig Debat blev der endelig vedtaget en Konstitution, og Aktietegning blev paabegyndt straks, med det Resultat at ca. 800 Doll. blev tegnet. Det blev bestemt at Mødet for at organisere og vælge Bestyrelse skal afholdes førstkommende Lørdag, den 17de Aug. Aften Kl. 8, i Petersens Hall, Aktietegning vil imidlertid blive fortsat og der er god Udsigt til at de 3000 Doll. vil blive tegnede. Forinden denne Sum er fuldtegnet vil der ikke blive gjort nogen Begyndelse paa Arbejdet, og hvis den muligvis ikke kan skaffes tilveje vil Sagen dermed falde, og de mange som har drømt om, at der maaske fandtes Kul under os, vil have rigelig Tid til at fortsætte Drømmen.

Hvis imidlertid Egnens og Byens Folk vil overveje Sagen med den Alvor, som den fortjenne, og ere besjælede af den Samfundsfølelse, som er nødvendig til at gjennemføre Ting, som har det fælles Vel til Formaal, saa er Sagen sikker nok, thi 3000 Doll. er da kun en ringe Sum; men hvis der skulde findes ret mange Mænd her i Egnen, uden Forstaaelse af hvilken Betydning det har at løfte i Flok, og som ikke vil være med til at udgive en Dollar uden de er sikker paa at de faar dens Værdi godt og vel tilbage, saa kan det være tvivlsomt nok om vi kommer videre end til Forsøget.

Vi vil imidlertid snart erfare hvorledes det gaar, og om denne Sag, der af saamange omfattes med stor Interesse, vil nogensinde naa ud i Livet, eller om det skal vise sig, at man ikke forstod at Lejligheden var der, og derfor lod den gaa unyttet hen.

De tvende Magter.

Af Christian Michelsen.

Kolossal Rigdom paa den ene Side og den yderste Armod paa den anden er de 2 Hære, som staa overfor hinanden og udfordre til gjensidig Krig.

Kapitalisterne er faatallige men næsten almægtige i deres hjerteløse Færd. Fattigfolkene er svært i Majoriteten, men som Følge af Slid og Slæb er de overmaade forsømte i intellectuel Henseende, og derfor har Pengemændene svært nemt ved at beherske dem; med Lethed ta'r de dem ved Næsen og gjør hvadsomhelst slet ved dem. Hine har samlet sammen paa Guldet, som repræsenterer Arbejdernes Produkter, hvorimod disse staa med sultne Maver og mange af dem er i højeste Grad hjælpeløse.

Under saadanne kritiske Forhold for Arbejdernes Vedkommende kommer det an paa, hvormegen Karakter de har, hvormegen sund Fornuft de sidde inde med; thi det er den Ammunition det i Virkeligheden kommer an paa!

Kapitalisterne har udøvet et rædsomt Nederlag paa Arbejdsklassen, ikke saa meget ved Vold eller ligefrem Overfald som ved systematisk, planmæssigt Bedrageri. Den eneste helbredende Modgift er systematisk, planmæssig og sund, naturlig Uddannelse. Arbejderen maa læse og tilegne sig Kjendskab til Livet, han maa tænke frit, tænke ret og dybt, han maa lære den nødvendige Lektie at kunde staa ved Siden af den rige Dagdriver i Intelligence; indtil da maa han finde sig i at blive overlistet og forurettet. Han maa lære den evig ufejlbare Lektie, at gjøre Ret imod alle Mennesker for Rettens Skyld; at elske det Gode fordi hans Syn paa det Gode har overbevist ham om, at kun det Gode er elskværdigt. Kun naar Reformation er foregaaet hos os selv kan man nære grundet Haab om en sand og varig Samfundsreform!

Jeg hørte en Gang et Medlem af en Arbejderforening sige: „Hvorfor gjør I altid saa meget Brøl over Kapitalisterne, dersom I havde en god Lejlighed til at lave nogle Tusinder, saa ville I saamæn ogsaa gjøre det." Massen svarede med et bredt Grin. Det er sørgeligt, at det er sandt.

Man beklager sig over oprørende Uretfærdigheder, som bedrives mod de Enfoldige og Uvidende, og hvor mange er der ikke blandt de Forurettede, som vilde være lige saa haarde og ufølsomme, om Lejligheden gaves dem til at bygge paa andres Ruin?

Arbejderne maa stride mod Uretfærheden og Løgnen i Samfundet, men det er fuldt saa nødvendigt, at han bekjæmper alt det Onde i sit eget Jeg.

Den Vej ad hvilket det store Samfundslegeme bevæger sig er henimod en Revolution. Tilegner den store Masse sig ikke sand Aandsdannelse og en Karakter, som har sin Rod i Kjærlighed og Retfærdighed, kan vi i en ikke fjern Fremtid imødese en af de blodigste Revolutioner, som Verden har bevidnet; thi disse Egenskaber udfordres hos denne for at afvende en saadan.

Der gaar næppe en Dag, uden man læser om trusts af en eller anden Slags. Som jeg nedskriver dette, meddeles der, at Ejerne, det saakaldte Sugar-trust, ved deres sidste opskruede Priser paa raffineret Sukker har tjent — tjent sagdes der, bedraget — sig 7 Mill. Doll. til.

Man hører om Bomulds-trusts, Kaffe-trusts, Kjød-trusts, Medicin-trusts, Sporvogns-trusts og for et Par Dage siden om en Is-trust. En Bande Kapitalister slaar sig sammen; med deres Millioner begynde de Forretning — systematisk, planmæssigt. De nedsætte sig ikke i en By, nej, de indtage en hel Stat eller som the Ice-trust monopolisere hele Syden. Om muligt kjøbe de alle Smaahandlerne ud, lader dette sig ikke gjøre, undersælger de dem, d. v. s.: ruinerer dem i Bund og Grund; naar den Opgave er naaet, da som Enehandlende forlange de deres egne ublu Priser.

Saadanne Kombinations-Uhyrer findes nu her og der, bydende Trods til den talrige men uenige og udhungrede Arbejdsklasse. De pidske ej hvide Mænd og Kvinder til at trælle som Sydens Slaveejere i sin Tid pidskede de sorte Slaver til Slid, nej! Nutidens Slavedrivere kjende et langt mere sikkert Middel: Mens de med Læberne lovprise Frihed, Retfærdighed og Humanitet, sulte de den den trælbundne Masse til at slide.

Mons tro vi ikke trænge til social Reform for ikke at tale om politisk og religiøs?

Station A, Los Angeles, California.

Worcester, Mass., 7de Aug., '89.

Til „Stjernen"!

Hr. Nielsen er nu for Alvor bleven vred. Atter igjen i No. 30 af „Stjernen" lød et Forfærdelsesskrig fra Hr. Nielsen i Anledning af alt det forkerte og meningsløse som jeg skriver i Aviserne. Tag den med Ro, Hr. Nielsen, for Deres Polemik imod mine Skriverier til Aviserne gjør ikke nogetsomhelst Indtryk paa mig. Og for alting gjør Dem ikke altfor fejg, for det hører slet ikke med til at føre en saglig Diskussion. Hr. Nielsen har nu spillet den store Mand saalænge men endelig lykkedes det dog for mig at faa den højlærde Mand sat fast, jeg mener med Hensyn til de af mig i „Stjernen"s No. 28 opstillede og til Hr. Nielsen henstillede Spørgsmaal, hvilke den gode Mand ikke kunde besvare. Men jeg kan forsikre „Stjernen"s Læsere om, at Manden i Dannebrog er ude at søge efter Kilder som kan lede til Besvarelse af nævnte Spørgsmaal. Og da er det vist, hvis det lykkes ham at faa fat paa en eller anden Bog eller Skrift, som kan besvare Spørgsmaalene for ham, da skal Manden straks træde frem for Læserne igjen og fortælle dem, at han ved egen Hjælp har det. At Hr. Nielsen undertiden betjene sig af forskjellige Forfatteres og Digteres Værker, har han flere Gange givet mig Bevis for. I Henhold til ovenstaaende Paastand, henviser jeg til hans lyriske Digt til mig i Anledning af Diskussionen om A. Op., jeg mener den gamle Kjæmpevise, som han ved nævnte Lejlighed gav til bedste for dette Blads Læsere, som vistnok var det mest naragtige af alt hvad Manden endnu har begaaet. Et er imidlertid vist: Hvis Manden i Dannebrog nogensinde leverer nogenting til Aviserne, som er af Betydning og som i det heletagen er værd at læse, da kan man være forvisset om, at samme har faaet Tilværelse i en eller anden Forfatters Hjærne, maaske længe før Hr. Nielsen saa Dagens Lys.

Hr. Nielsen siger i sin Artikel, at han heller ikke vilde have værdiget mig en Tøddel, hvis det ikke var fordi at jeg fra Begyndelsen af angreb Folk paa en uforskammet Maade. Ja, Hr. Nielsen, det maatte De ogsaa hellere have holdt inde med at værdige mig saamange Tødler, som De har gjort, saa havde De idetmindste undgaaet al den Ubehagelighed, som De mener at jeg har paaført Dem. Men De vil maaske deraf lære en anden Gang at lade Folk med Fred, som ikke tiltaler eller fornærmer Dem, for det gjorde jeg ikke.

Ja, jeg angreb Miss Brown, da hun begyndte at studere paa hvorledes hun skulde bære sig ad med at faa fat paa de 15,000 Dollars, men ikke paa nogen uforskammet Maade; det var sandt, hvad jeg sagde, og som jeg den Gang forudsagde, saa gaar det nu. Hr. Nielsen, Miss Brown gaar Glip af de $15,000, dog De og hende gaa begge Glip af Æren for at have oplyst, hvem Æren egentlig tilkommer for A. Op. — men nok hermed, denne Sag er jo afsluttet.

Hvad mit Angreb paa Folk ellers angaar, saa maa jeg vel tilstaa, at jeg angreb Dem, Hr. Nielsen, dog først efter at De havde overfalden mig med Grovheder, alt saa havde De jo selv fremkaldt mit Angreb paa Dem, og forøvrigt tænkte jeg ikke at man saa let kunde spolere fordærvede Æg.

Tal endelig ikke om Insinuationer og Arrigheder, for den Slags er De selv saa besængt med som nogen kan være.

Hvad min Afhandling „Socialismen og Anarkismen" angaar, saa agter jeg ikke at sige mere om dette end jeg allerede har sagt, da jeg tror at „Stjernen"s Læsere nok har forstaaet mig trods Hr. Nielsens Forvrængning og Forfalskning af hvad jeg i den Anledning skrev. Kun dette skal jeg sige: havde Hr. Nielsen været Mand for, fra et kritiskvidenskabeligt Standpunkt, at angribe og behandle min socialistisk-anarkistisk Afhandling, skulde jeg ikke have sagt nogen Ting; men at en Mand angriber en andens Mening, og gjør Paastande, uden at begrunde dem, synes næsten at være latterligt og fortjener enhvers Foragt.

Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa den Sag med den vrede Mand i Dannebrog, da han ikke er værd at diskutere med; han er en af den Slags Folk, som sætter en Ære i, at udpege Fejl hos andre, og samtidig fremhæve sin egen ubetydelige Person. Og derfor skal dette saa være mit sidste Indlæg i denne Fejde. Dog før vi skilles, skal jeg synge til hans Ære som følger:

Og Hr. Nielsen, som her drog frem,
Med hvad saalænge var lagt i Glem,
En Ridkjær som Mennesker bør være,
Hans Samtid maa man med Tak beære.

Ærbødigst,

J. K. J. Fozed.

Rom og Alexandrien.

Meddelt af Stensgaard.

Af den gamle Verdens berømte Byer ere de overnævnte noget nær de eneste, som ere tilbage i en saadan Tilstand, at man kan kjende dem igjen saaledes, som de vare i gamle Dage. De hører til Verdens navnkundige Byer og mærkelige Sagn knytte sig til begge.

Romerne har selv fortalt om den By, de vare stolte af, at den var anlagt af to Brødre, der opammedes af en Ulvinde, snart aabenbarede Ulvenaturen sig i dem, da den ene dræbte den anden, at Rom fik sine første Beboere ved at indbyde Røvere og Mordere fra alle Verdens Hjørner og at disse skaffede sig Hustruer ved at røve Naboernes Koner og Døtre. Hertil knyttede sig endnu Sagnet om det „evige Rom", der skulde bestaa, naar andre Byer gik tilgrunde.

I Alder har den nu naaet omtrent 2600 Aar, endnu staar den paa sin oprindelige Plads, paa de mærkværdige Høje, hvor Tiberfloden udmunder i Middelhavet. Endnu har den bevaret sit berømte Navn blandt alle Verdens Byer, og drager Skarer af Rejsende til sig hvert eneste Aar, for at bese dens Mærkværdigheder.

Den er endnu Hovedstaden paa Europas navnkundige Halvø Italien, om hvilken man siger, at intetsteds er Himlen saa blaa, intetsteds Egnen saa yndig, intetsteds Luften saa mild, som paa denne.

Alexandrien har opnaaet en Alder af henimod 2200 Aar, er Hovedstaden i det mærkværdige Egypten, allermest berømt som Opholdsstedet for Israels Børn i deres Ulændigheds Dage, som Fødestedet for deres Befrier, med hvem Gud talede Ansigt til Ansigt, og som Skulestedet for Guds egen Søn, „til de vare døde, som stode efter Barnets Liv".

Alexandrien ligger ved Udløbet af Nilfloden og blev anlagt af den berømte Verdenserobrer.

Alexander den Store, af hvem den ogsaa fik sit Navn, og hvis Hu mere stod til at opbygge end til at nedrive, der ikke blot i Feltslagene beviste, at han havde et ganske mærkværdigt Øje til at opdage det Punkt, af hvis Besiddelse Slagets Udfald afhang, men ogsaa til at opdage det Punkt, hvor det var værd at anlægge en By.

Med Hensyn til Anlæggelsen af Alexandrien fortæller man, at han i Valget af Stedet, hvor Byen skulde ligge, lod sig lede af den Bog, han holdt højt i Ære, nemlig Homers Trojas Erobring og den om Odysseus. Thi da han en Nat at en Olding kom til ham og Verserne af Odysseen:

Der ligger en Ø ved Egypti Land
Med Pharos Navn i den vilde

saa valgte han denne lille Ø, have synet den, ved Nilens Stedet, hvor hans By skulde For at betegne Byens Omkreds Hvedemel og strøede rundt om sorte Jord. Da nu Fuglene fortærede Melet, og Alexander blev forskrækket som var et ondt udlagde hans Spaamand Aristander som et godt Varsel paa at man fra mede Lande skulde komme til Byen at kjøbe Korn.

Hvad nu Sagnet om Rom da har Romerne, der selv har vordet det til os, troligen søgt at de det; thi Røver-Naturen, de sig selv, blev de aldrig utro med til andre Folkeslag, som de og undertrykte med blodige Krige har i Grunden kun derved vor Beundring, at de som ægte holdt ubrødelig sammen, saalænge gen Fjende truede Rom og kunde ethvert Offer baade for dens Forherligelse, saa at de var villige til at ofre Livet, for at naa let, men ogsaa til uden mindste hjertighed med Jernhaand at knuse hvorfra de troede at øjne Fare Rom.

Alexandrien skulde efter Sagnet et Kornkammer for fremmede ogsaa dette er mærkværdig bleven Byen har ofte maattet skiftet men hvem der saa end herskede Egypten, saa blev Nilen ufortrøden „at vande og gjøde for Folk i saa selv i dovne Tyrkehænder lexandrien blive til et Kornkammer fremmede Lande, og det endnu idag.

Alexandrien skulde imidlertid blive Oplagsstedet for Korn; men for Lærdom, thi da denne begyndte husvild baade i Grækenland og Land, fordreven af romerske tog den sin Tilflugt til det afsides de Alexandrien, saa der mødtes Græker med lærde Jøder, og om det store Bibliothek, som banerne der forefandt og brændte, Koranen gjorde det enten overflødig ler fordærveligt, vidner om, at i andrien samledes ikke blot Lærde, ogsaa disses Venner — Bøgerne.

Dog maa Aristanders Udlæggelse Sagnet, som et Varsel om et Korn mer i Alexandrien, have været denne Udlæggelse som et Varsel Oplagssted for Lærdom, thi den dre bestaaet sin Prøve i Tiden end eftersom Kornkammeret findes Alexandrien, men baade Lærdom og ere forsvundne. Fortsættes.

Efter en Gang at have anvendt August Königs Hamborg Draaber Uforbøjelighed, har jeg ikke senere dette Onde.

stand. Fru Vibeke var en høj og fyldig Matrone. Det man saa af hendes Ansigt under en Hat med lange, gule, og nedhængende Fjer, bar en stærk næsten højrød Farve. De gule Fjer, den blaa Barret og det røde Ansigt dannede tilsammen en fortræffelig Harmoni.

Tyge Høg var en lille og mager Skikkelse, med et gulbrunt Ansigt, hvis Hud fremviste lutter Rynker og Folder. Et rødligt og sparsomt Skjæg og lyse næsten vandblaa Øjne, bidroge ikke til at give ham et mandigere Udseende. Han sad bøjet over Hesten, og bar sit Hoved sænket mod Brystet, dets Udtryk denne Dag var endnu mere sørgmodig og villieløst end sædvanligt.

„Kom herhen, Kujon!" sagde Fru Vibeke, efter lang Tids Taushed, med en kraftig og bydende Stemme, „jeg vil tale lidt med Dig."

Tyge adlød nølende, han red nu ved Vibekes Side, men slog ikke Øjnene ivejret.

„Hvad er der saa ivejen med Dig idag og hvad skal det betyde, at vi ride omkring igjennem Skov og Krat, istedetfor at blive hjemme og tage imod vore Gjæster? Du vilde helst have lusket Dig bort alene, ti stille, jeg mærkede det nok — men jeg kom bag paa Dig og maatte med ud, for at høre paa det Skriftemaal."

„Jeg er saa forknyt over den Sultan," stammede Tyge og skelede til Siden, fordi han ikke vovede at se lige paa de truende Øjne, som betragtede ham. „De Asener af Hundedrenge har pudset Karo paa den og har skamferet ham det hele Fjæs."

„Om igjen," raabte Fru Vibeke heftig, „nu lyver Du jo. Der er Andet ivejen."

Tyge sad lidt og betænkte sig, hans Hoved sank endnu dybere ned paa Brystet." „Naar Du endelig vil vide det," sagde han, „saa skjærer det mig dybt i Hjertet, at vi har mistet vort dyre Anker Malvoister, det jeg fik foræret af min Broder Steffen, til alle Sjælesdag. Gjordene ere sprugne og Vinen flyder om i Kjælderen."

Fru Vibeke vendte sig mod Tyge, hendes smaa, sorte Øjne lynede. „Kommer Du nu igjen med dine Historier," raabte hun opbragt, „fortæl mig straks, hvad der er paafærde, eller Du skal faa et dygtig Rap af min Pisk."

Tyge saae til Siderne, om der var Nogen som hørte denne ydmygende Trusel, og holdt sin Hest forsigtig tilbage, som om han frygtede for hvad der kunde ske. „Du skulde bare prøve paa det," sagde han.

Fru Vibeke hævede sin lille Pisk. — „Herhen Kujon og gaa til Bekjendelse."

„Naa da! siden Du endelig vil vide det, saa kommer Jørgen Skeel tidlig i

Eftermiddag, jeg vil nødig træffe sammen med ham, inden de andre Gjæster tilstede, han gaaer altid og gjør sig lystig over mig.

„Det er der Grund til, og det har han jo altid gjort, men hvorfor vil nødigere træffe sammen med ham idag end ellers? Op med Hovedet og se mig ind i Øjnene."

Tyge var drevet til det Yderste, han vred sig under det truende Blik og op til den hævede Pisk, medens han vædede Læberne med Tungen og vedblev:

„Der er noget Uberigtiget mellem Jørgen og mig, men Du skal ikke Dig det nær, lille, rare Vibeke. I forrige Maaned var jeg med til Auktion over Favntræ i Kongens Skove, — aa, tag dog den Pisk bort, — saa saae vi ind til Arveds om Aftenen og drak og doblede. Den søde Gud veed, det var med min Villje, — da vi endte vort Spil havde jeg tabt halvsyvende hun Daler."

„Nu lyver Du igjen, Gavstrik, jeg gav Dig jo kun fire Sletdalere med den Rejse, og Du kan ikke have stjaalet Pengene fra mig."

„Stjaalet Pengene!" gjentog Tyge med et Udtryk af krænket Værdighed, „hvad siger Du mig paa, kjære, lille Vibeke?"

„Kom blot ikke med dine store Ord, Du husker nok sidste Gang Du var gale Veje, eller har Du glemt det? Siden den Tid passer jeg paa mine kan Du tro."

„Hvad mener Du?" spurgte Tyge med et højst uvidende Mine.

„Sidst til Julehelligdag, da jeg laa i den svære Tandpine og Du stod Natten, tog Nøgleknippet, og listede Dig paa Hosesokker hen til mit Penge — mindes Du ikke det? lille rare Tyge! har Du glemt, at jeg kom bag Dig?"

„Ja, det husker jeg rart, Du bar Dig net ad den Aften, det skal jeg glemme. Jog Du mig ikke ud paa Gangen, lukkede Døren af og lod mig og fryse i min bare Skjorte, den lange Vinternat."

Fru Vibeke brast i Latter ved Erindringen om det Skete, eller maaske ved at se Mandens ynkelige Mine. „Hvordan kunde Du saa tabe de mange ge?" spurgte hun. „Tag Dig nu i Agt for at komme med flere Historier, min Taalmodighed er snart tilende. Jeg gav Dig fire Daler med til Kost og ring, og saa tabte Du halvsyvende hundrede."

„Jeg tog jo imod Pengene for det solgte Favntræ, paa Lehnsmandens og skulde gjøre Jørgen Skeel Rede og Regnskab for dem; saa var det om Aft vi kom til Arveds og gav os til at drikke."